

Posudek bakalářské práce Oldřicha Hantona „Skautské hnutí v počátku Pražského jara“ a počátku normalizace, Praha 2010, 56 s.

Autorova volba tématu vyjadřuje jeho dlouhodobý zájem. S tím ne zcela koresponduje její pramenné založení. Jestliže literatura obráží vše podstatné, co o skautu a skautském hnutí bylo v domácí literatuře napsáno, pak pramenné založení se omezilo na Ústřední skautský archiv a Archiv ministerstva vnitra. Stranou zůstaly skautské časopisy, jež by pomohly porozumět práci hnutí, blíže bylo možno pracovat i s dalšími zdroji, například výstřížkovými archivy. To nejpodstatnější, co v práci postrádám, je fond ÚV KSČ uložený a přístupný v Národním archivu. Využita nebyla ani pramenná edice vydávaná Ústavem soudobých dějin s názvem *Prameny k dějinám československé krize v letech 1967-1970*. Uvedené nedostatky poněkud vyvažuje práce se vzpomínkami pamětníků.

Koncepční pojetí práce je nosné. Stručný nástin vývoje domácího skautského hnutí (kapitola 1) uvádí těžiště práce, jež usiluje o postižení procesu obnovy skautského hnutí na počátku roku 1968, a to v kontextu ožívající občanské společnosti (kapitola 2). Zvláště vysoko hodnotím hledání odpovědi na to, jaká vlastně byla skautská klientela a kdo byli ti, kteří vzali obnovu hnutí do svých rukou a angažovali se v jeho vedení. Porozumění místu hnutí v rámci občanské společnosti měla pomoci podkapitola „Vnímání Junáka veřejností“. Oproti předchozím vcelku zdařilým podkapitolám tato nesplnila zcela svůj účel. Tápání autora vyjadřuje i její název v „Obsahu“, který nekorresponduje s názvem podkapitoly ve vlastním textu, kde autor rozšířil problém o vnímání Junáka komunistickou stranou (srv. s. 6 a s. 34). Kapitola 3 sleduje osudy skauta v nastupující normalizaci. Převážně deskriptivní text vyústil v pozoruhodném zamyšlení nad tím, zda byl Junák komunisty zevnitř rozložen či zvenčí zglajchšaltován cestou splnutí s SSM a Pionýrem.

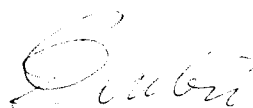
Z dílčích nedostatků a problémů vybírám skutečnost, že v přehledu mládežnického hnutí nejsou reflektovány vazby jednotlivých hnutí k politickým stranám, přičemž některé byly velmi těsné (s. 9). V práci opakovaně přichází pro vývoj problému následující závažné tvrzení: „Rychle se však ukázalo, že Junák nebude moci dále působit pod stanovami z roku 1946 a že bude muset co nejdříve schválit stanovy nové, které budou muset respektovat socialistickou realitu tehdejšího Československa.“ (Srv. s. 29 a následně pak s. 38). Ani v jednom případě se při tom neuvádí pramen. Není zřejmé, na čem se tvrzení zakládá, kdy a

jak k onomu poznání došlo, kdo k němu konkrétně došel. U poznámky č. 119 je neúplná citace dokumentu, není zřejmé, kde je uložen (s. 44). Práci hyzdí i nedostatečná závěrečná revize textu, která v něm ponechala řadu hrubých gramatických prohřešků (na s. 17 hned tři). V souvislosti s kritickými připomínkami podotýkám, že adept se mnou téměř rok nekomunikoval a objevil se až těsně před odevzdáním díla. Neměl jsem tudíž podstatnější vliv na dopracování jeho finální podoby.

Závěrem konstatuji, že přes uvedené nedostatky adept ve své bakalářské práci prokázal schopnost kritické práce s prameny a přinesl i několik podstatných poznatků. Navrhuji proto jeho práci k úspěšné obhajobě.

Hodnocení:

V Praze dne 29. srpna 2010

Prof. PhDr. Eduard Kubů, CSc.

vedoucí práce